

Fra Senjen

skr. vor korrespondent

Joh. O. Sørlie:

To ældgamle — begge originaler fra den gamle tid er i disse dage vandrad bort ad al verdens vei.

Begge dødde plutselig

Jens Severin Jakobson, Bryghaug — en olding paa sit 90de aar — sat paa stolen frisk og rørig som sedvanlig, pludselig signet han forover og faldt ned paa gulvet i bevisløs tilstand, og et par timer derefter var hans livslys utslukket.

Ole Petter Olsen, Finnjord — ca. 84 aar — som var aands og legemsfrisk like til det sidste, klagede over litt ildebefindende om aftenen. Henimot morgenen, da man var og skulde se til ham, fandtes han død i sengen.

Det tyndes mer og mer i rækkerne paa de agtværdige gamle Senjaværingene. Der er nu kun nogle levninger igjen av de mænd og kvinder, hvis barndoms og ungdomsminner knytter sig til livet i 1820-30 aarene — kun en forsvindende minimum av den generation som levet i den gode gamle tid, da man som selvhjulpe mænd og kvinder selv avlet, tærsket og malet sit brødkorn, selv spandt og tilberedte sin uld, laget og sydde sine sko og klær av det egenvirket stof, selv forarbeidet ikke alene sine gaardsredskaper, men ogsaa alt hvad man trængte i kjøkkenet, s.s. skeer, øser, melkeskaaler osv. — alt av træ, da man var fuldt ut national i skik og sæder, klædedragt og levemaate - ja i alt, alt.

Ak, den gamle tid — og de gamle mennesker forsvinder — rømmer plassen for en ny tid og nye mennesker!

Ja, saadan er livet og dets gang.

*

Sluttelig: Hvor mangt et karslig, men tungvindt tak har ikke Jens Severin og Ole Petter tat med spaden og ploegen og dermed lagt en ny provins til sit land, og hvor mangt et tappert, men slitsomt tørn har de ikke havt i den aapne nordlandsbaat mellem braat og brændinger!

Fred med deres støv!